

Českokrumlovské minipovídky II

Creepypasta - snový horror

Irena Mondeková

ČESKOKRUMLOVSKÉ
MINIPOVÍDKY II

(CREEPYPASTA – SNOVÝ
HORROR)

Irena Mondeková

PODZEMÍ

Ve dvoře téměř neznatelně vibruje horko pravého poledne. Fata morgána vlastně připomíná celý den. Od rána nás pronásledují zmatky. Na brigádníky není spoleh. Pár let po změně režimu a nikdo nechce dělat rukama, tahat kolečka a ohánět se lopatou. Zřejmě jsme nabídli málo na hodinu. A kontejnery, přistavené na dvůr, čekají na svůj náklad.

Nohy na schodech sklepení mírně podkluzují, když vcházím dovnitř. Se všudypřítomným puchem plísně se smiřuji poměrně brzy.

Chládek místo vedra tam venku a pohled na zachované gotické sloupoví chodeb jsou mi odměnou.

Večer jsme odkryli zatlučený vchod hospodářského stavení. Plánky Kvítkova dvora byly kdovíjak staré a bez pořádného osvětlení se mně a manželovi do katakomb nechtělo.

Památkáři, oddělení územního plánování, projektant. Petr má na dnešní den víc než bohatý program, předem smluvená jednání na stavebním úřadu. Než se vrátí, naložím odpadem aspoň jeden kontejner. Čas jsou peníze, kterých není nazbyt.

Stáje a chlévy, kam nikdo nevkročil celé roky. Sláma na podestýlku naprosto ztrouchnivěla, zato okov na vodu je připevněn ke starobylé podzemní studni, ihned k použití?

Pod paží nesu klubko těch nejpevnějších igelitových pytlů. V kapse overalu pracovní rukavice a telefon. Strhávám papundekl ze sklepních okének a beru do rukou mobil, jen pro pár fotek, aby Petr viděl, jak to tady vypadalo.

Nefunguje, vybil se? Sakra, nejspíš jsem ho nepřipojila, byla jsem rozrušená z noční hádky s Petrem. Chce se mi zanádat sama na sebe, ale neřeknu vůbec nic.

Vzali jsme si velké sousto, v afektu sázel argumenty jako trumfy, a vůbec mu nevadilo, že s mým nápadem na rekonstrukci zničeného sídla souhlasil. Co se s ním v poslední době děje? Přece to nevzdám! Dokážu mu, že umím udělat kus práce i sama.

Nebo má pravdu. Jakmile doopravdy tuhle možnost připustím, veškerá energie je tatam.

Ze zvědavosti vhodím do studny kamínek, a za nějakou chvíli slyším šplouchnutí. To bude Petr rád, máme vlastní vodu!

Dveře pod schodištěm za mnou zaklapl průvan, přesto pokračuji chodbou dál. Jedna sklepní kóje vedle druhé. Vcházím do nejbližší a o cosi zakopávám. Abych se zorientovala, je potřeba strhat další letité papírové cáry z okének.

Hromada sušených kůží? Ale ne, to přece nejsou jen vyčiněné kůže.

Zvedám dost těžký záhadný předmět cihlové barvy do výšky, aby na něj dopadalo více světla. Hrůzou mi vypadl z rukou! Je to mumie selete nebo prasete, a je jich plná kóje! Vypadají jako sušené hovězí, jsou tvrdé jak prkno, ale mají i lebku!

Otevírám plastový pytel a vkládám do něj první scvrklou mumii. A další. Zaplnily celý prostor, opírám jeden vedle druhého o futra. Cítím, jak mne malátnost opouští a adrenalin z nevídaného nálezu vhání znovu do žil krev. Škoda, že tu není Petr, zalituji a na noční výstup už nemyslím.

Plastové pytle stačit nebudou. To je snad celé stádo? Jak to, že se těla nerozložila?

V šeru je konečně vidět podlaha a cosi bílého, spíš vyběleného, co to probůh zas je?

Lidské ostatky!?! Husí kůži mám po celém těle.

Majitelky Kvítkova dvoru, dvě sestry se nikdy nenašly. I proto se dědické řízení vleklo tolik roků! Teprve po prohlášení notáře, že dědici neexistují, byla konečně šance koupit zchátralý dům od státu.

Uvázla jsem v ponuré atmosféře podzemí, jediný živý tvor v království dávno zemřelých. Pryč odtud!

Něco zašustilo. Víc, a ještě víc! Po prvním šoku chci křičet, vykřiknout, snad Petrovo jméno, ale nemohu artikulovat.

Pytel s torzy selat se pohnul! To se mi musí jen zdát. A další! Měla bych se přesvědčit, že to je nemožné, šílené. Měla bych konečně procitnout.

Ozvalo se zachrochtání. Zvířata, mohu-li se tak nazvat vysušené pláty, vylézala, domlouvala se pazvuky a já stála v rohu pod oknem jako opařená, naprosto konsternovaná!

Mobil zas v ruce, snažím se horečně vyřukat Petrovo číslo, když vtom si vzpomenu, že telefon nefunguje. Mrštím s ním ven z okénka. Tam, na dvoře jej Petr najde!

Nezbývá nic jiného než vykročit chodbou - ven z katakomb.

V momentě, kdy jdu, naprosto bezbranná, proti monstrům, už najisto vím, že nápad vlézt do sklepení bylo to nejhorší rozhodnutí v mém dosavadním životě.